

ଦିନକରେ ୭୪୪ ଆକ୍ରାତ୍, ଆଉ ୪ ମୃଦୁ

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୧୦୦(ବୁଝିରେ)

ରେକର୍ଡ ଭାରିକା ପର୍ଟିଚ୍ରି ସଂଖ୍ୟା

- କ୍ଷାରାବଳିନ୍ଦ୍ରୁ ୫୦୦,
- ମୁନୀଯ ଆକ୍ରାତ୍ ୪୭
- ରାଜ୍ୟରେ ଆକ୍ରାତ୍ ହେଲେଣି ୧୧,୫୪୭ ଓ ମଲେଣି ୫୭
- କେବଳ ଗଞ୍ଜାମରେ
ଗଲାଣି ୩୪ ଜାବନ

ଶୁଣ ସୁଜନେ

ଶୁଣ ମନ କରୁଥିଲେ ମୁଖରେ
ବାହାରେ ନ ଚାଲି ରୁହ ସଦନେ
ମଞ୍ଜିରେ ମଞ୍ଜିରେ ସାବୁନ ମାରି
ହାତ ଧୋଇପକା ଉରମ କରି।
ଦୂରତା ବଜାଇ ରଖିବ ଭାଇ
ଗୋଗରୁ ଲୁଗର ରଖିବ ନାହିଁ
ନାମ ତା' କରୋନା ସେ ମହାମାରୀ
ତା' ସଙ୍ଗେ ଲଢିବା ନ ଯାଇ ତରି।
ସରକାର ଯାହା କହୁ ଅଛନ୍ତି
ମାନି ଚଳିଗଲେ ଗୋଗରୁ ମୁଣ୍ଡି
ଭୂତାଶୁଭନିତ ଏହି ଗୋଗଟି
ପରିଷାର ହେଲେ ଯାଏ ସେ ହଟି।
ସରେନ ବଳେ ଏହି ଗୋଗରୁ
ସମ୍ବାର କରିବା ବଢ଼ି ଆଗରୁ।

-ବସନ୍ତ କୁମାର ଦାସ,
ରଖି, ବରି, ଯାଜମ୍ବୁର

ଜୀବିତା

ଶୁଣିଷୁଳି ହସ

ଥରେ ବିଶ୍ୱ ତା' ମା'ଙ୍କ ସହ
ତ୍ରେନରେ ଯାଉଥାଏ। ବିଶ୍ୱ ବୁଝି
ହେବାର ଦେଖୁ ତା' ମା' କହିଲେ,
ବିଶ୍ୱ ତୁ ଯଦି ଏମିତି ମୋ କଥା
ନ ମାନି ବୁଝି ହେବୁ ତେବେ ମାତ
ଖାଇବୁ ଏକଥା ଶୁଣି ବିଶ୍ୱ ଉରର
ଦେଲା, 'ମା, ମୁମେ ମୋତେ
ମାରିଲେ ମୁଁ ମୋର ପ୍ରକଟ ବୟସ
କେତେ ଟିକ୍କରୁ କହିଦେବି।
କାହାର ବୁମେ ମୋର କୁଳ ବୟସ
କହି ତିକେଟ କାହିଁଛି।'

ଥରେ ସୋବୁ ସୁଜନେ ଫେରି
ଉଦୟ ଭାବରେ ବସି ପତିଲା।
ଏହାଦେଖୁ ଭାବାର ମା'
ପଚାରିଲେ, ଆରେ ଆରି କାହିଁକି
ଏମିତି ମୁଁ ଶୁଣାଇ ବସିଛି ? କଣ କହେଇଛି କି ? ବୋଲି ପଚାରିଲା,
ଆଜା ମା, ଦେଖିଲୁ ମୁଁ ଉଗବନାକ
ପରି ଦେଖାଯାଉଛି ? ମା' ଉରର
ଦେଲା, କାହିଁ ମାର ତା। ତୋତେ
ଏକଥା କିମ୍ବା କହିଲା ? ବିଶ୍ୱ ଉରର
ଦେଲା, ମା, ମୁଁ କୁଳ ବୟସ ମୋ
ସାଙ୍ଗମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ଆରେ,
ଉଗବାନ ପୁଣି ଆସିଗଲେ।

ଗୋଗ କୁଳର ପିଲାଙ୍କ କଥା
ବୈରାଗ ତାଳୁ ଛୋଟିଆ ବାବି
କୋପ ଛୋଟ କଥା ମନରେ ଭାବି
ବଢ଼ାଇବ ପାଦ ପିଲେ
ହାତ ପାଆନ୍ତା ସରଗର ଜନ୍ମ
ସତେ ପାଇଯିବ ସିଏ।
ଦିନରେ ସୁରୁବାର ରାତିରେ ତାତା
କାମ ବେଳେ କାମ କରିବା ପରା
ଖେଲୁଥିଲେ ଖେଲ ବେଳେ
ଦେଖିବ ମନ ସବୁ ବସନ୍ତରେ

-ଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର, ଭୁବନେଶ୍ୱର

କହିଲ ଦେଖୁ

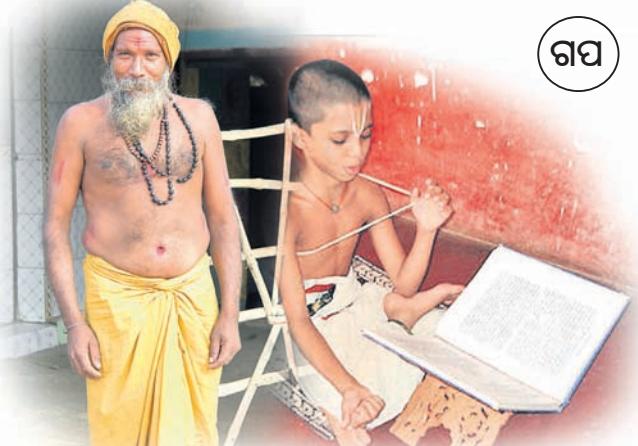

ନାଲିଆ ଭାଜାର ପୁଣି ସିଏ
ନାମର ଭାବାର କହିବ କିଏ

ଉତ୍ତର : କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର
କହିବେଳେ ସିଏ ଦୂରେଇ ଥାଏ
ବୟସ ବଢ଼ିଲେ ପାଖେଇ ଯାଏ
ପାର ନାହିଁ କେହି ତା' ବାଟ ରୋକି
ନେଇଯାଏ ଦିଏ ସାଥୀରେ ଭାବି
ବାକି ସବୁ ମିଳ ଅଟେ ସେ ସତ
ଜନ୍ମ ଥିଲେ ତାହା ଘଟେ ନିଷିଦ୍ଧ
ଉତ୍ତର : ମୃତ୍ୟୁ
-ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ନାଥ, ସୁନ୍ଦରୀ

ପୁରାଗଟି ତକା କାଠେ ତିଆରି
ଆଠ ଗୋଡ଼ ଥାଏ ସାଥେ ତାହାରି
ଲୋଡ଼ା ପଢେ ବ୍ୟବେହିବା ପାଇଁ
କିଏ ସେ ପାରିବ ନାମ ତା' କହି
ଉତ୍ତର : ଶାରତ

ଭାଲ ଆଉ ମଧ୍ୟ

ଗପ

କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ କାହିଁବୁ। ଆଉ ଧୀରେ
ଧୀରେ ସବୁ କାହିଁବୁ କଣ୍ଠ ବାହାର
କରିବେଳେ। କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏବୁ ଛାତି କରି।
ଦିନେ ପଞ୍ଚିତ ମହାଶ୍ଵର ଅନଶୀରେ ବସି
ଧୂପ ଦେଇଥିଲେ, ସେବକି ବେଳେ ଜଣେ
ଲୋକ ଆସି କହିଲେ, ଏବେ ଏବେ
ସେବକ ଜଣେ ଗରି ବୃଦ୍ଧାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ
କରୁଛି। ଏହି ଖରବରେ ଦୂରେ ଦୂରେ
ହେଲେ ପଞ୍ଚିତ ମହାଶ୍ଵର । ଆଉ ସେ
ଯାଇ ଶେଷ କଣ୍ଠାଙ୍କୁ ବାହାର କରିବେଳେ
କାହିଁବୁ । ସେ ସବୁ କାହିଁବୁ କଣ୍ଠ ବାହାର
କରିବେଳେ ହେଲେ କାହିଁବୁ ଦାଗ
ବସୁନିନ ପାଇଁ କାହିଁବୁ । ଏହା ଦେଖି
ପଞ୍ଚିତ କହିଲେ, 'ବେଶ ମୁଣ୍ଡ ! ବୁଝି କାମ
ଛାତିବେଳେ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ବାହାର
କରିବାକୁ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ଯାଏ
ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ

ବଦଳାଇବାକୁ କେବୁ କରି । ଏହା ଶୁଣି
ସେବକ ମନେ ମନେ ନିର୍ମିଷ ନେଲା କି
ସେ ଏବେ ଭଲ କାମ କରିବ ଆଉ ବାପା
କହିବାକୁ ନାର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯିବ ।

ତରକାରୀ ତା' ର ଜୀବନର ଗତି
ବଦଳି ଗଲା । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଉ
ହଜାରା କରିବା ନାହିଁ । ମଣିଷ ଦ୍ୱାରା
କାନ୍ଯାକାନ୍ଦୁବା ହୋଇ ପୋଟ ଭୁଲ କାମ
ତା' ର କଳକଟ ଦାଗ ହୋଇ ଜୀବନ
ବାରା ରହିଥାଏ ।

ପଞ୍ଚିତ କହିଲେ, 'ବେଶ ମୁଣ୍ଡ ! ବୁଝି କାମ
ଛାତିବେଳେ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ବାହାର
କରିବାକୁ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ଯାଏ
ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ

-ମନୋକ କୁମାର ବେହେରା

ମୂଲ୍ୟ - ୧୨୭, ମୁନିଟି -୯୩୦

ବାସାବାଦ ମଠ ଲୋକେ, ବୁଝାନ୍ତରେ

ପଞ୍ଚିତ କହିଲେ, 'ବେଶ ମୁଣ୍ଡ ! ବୁଝି କାମ
ଛାତିବେଳେ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ବାହାର
କରିବାକୁ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ଯାଏ
ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ

-ମନୋକ କୁମାର ବେହେରା

ମୂଲ୍ୟ - ୧୨୭, ମୁନିଟି -୯୩୦

ବାସାବାଦ ମଠ ଲୋକେ, ବୁଝାନ୍ତରେ

ପଞ୍ଚିତ କହିଲେ, 'ବେଶ ମୁଣ୍ଡ ! ବୁଝି କାମ
ଛାତିବେଳେ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ବାହାର
କରିବାକୁ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ଯାଏ
ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ

-ମନୋକ କୁମାର ବେହେରା

ମୂଲ୍ୟ - ୧୨୭, ମୁନିଟି -୯୩୦

ବାସାବାଦ ମଠ ଲୋକେ, ବୁଝାନ୍ତରେ

ପଞ୍ଚିତ କହିଲେ, 'ବେଶ ମୁଣ୍ଡ ! ବୁଝି କାମ
ଛାତିବେଳେ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ବାହାର
କରିବାକୁ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ଯାଏ
ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ ଯାଏ

-ମନୋକ କୁମାର ବେହେରା

ମୂଲ୍ୟ - ୧୨୭, ମୁନିଟି -୯୩୦

ବାସାବାଦ ମଠ ଲୋକେ, ବୁଝାନ୍ତରେ

ପଞ୍ଚିତ କହିଲେ, 'ବେଶ ମୁଣ୍ଡ ! ବୁଝି କାମ
ଛାତିବେଳେ କାହିଁବୁ କାହିଁବୁ ବାହାର
କରିବାକୁ କାହିଁବ

